

Оксана ЛАВЕР

СИМВОЛІЧНА ФУНКЦІЯ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІХ АНТРОПОНІМІВ У РОМАНІ ІВАНА БАГРЯНОГО «ТИГРОЛОВИ»

Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. Соціальні комунікації. Випуск 2 (32) 2014
УДК 811.161.2'373.23

Лавер О. Символічна функція літературно-художніх антропонімів у романі І.Багряного «Тигролови»; 12 стор.; кількість бібліографічних джерел – 13; мова українська.

Анотація. У статті розглянуто поліфункціональні літературно-художні антропоніми визначного українського письменника І.Багряного. Предметом лінгвістичного аналізу стали літературно-художні антропоніми роману «Тигролови».

Ключові слова: літературно-художня антропонімія, літературно-художній антропонім (ЛХА), онім, стилістична значущість, характеристична функція.

Важко увити собі пригодницький твір без слів із особливим символічним змістом, без слів, наповнених особливою енергетикою.

Сучасні українські мовознавці-стилісти, опираючись на уже розроблені концепції, вмотивовано наголошують на універсальності слів-символів: “Зважаючи на знаковий характер мови, її можна назвати знаково-символічною системою, але не поряд з такими символічними системами, як релігія, міфологія, культура, наука, а над ними – як більш універсальну систему, тому, що вони хоч і породжують свої символи, проте не обходяться без мовного вираження їх. Проте основними символічними знаками мови є переважно слова, окремі вирази, фразеологізми та окремі звуки (звуковий символізм)” [8, с. 307]. Процес творення символів у мовній системі майже безперервний, при цьому він тісно і безпосередньо пов’язаний з розвитком суспільної свідомості і культури.

Неповторною, оригінальною і певною мірою символічною стала ономасторичність Івана Багряного, який категорично відкинув принципи соціалістичного реалізму, насильницьки пропагандованого радянською владою. Письменник не зрадив загальнолюдським і національним ідеям. В українській літературно-художній антропонімії від початку ХХ ст. стала панівною тенденція використовувати власні назви, щоб увиразнити соціальні проблеми. Розмаїття соціально значущих ЛХА у період тоталітарного режиму було зведено до примітивної бінарної опозиції «радянська людина» – «ворог соціалістичного ладу». Абсолютизація і гіперболізація соціальної ознаки ЛХА мала негативні наслідки – вона призводила до збіднення конотативної палітри ЛХА, породжувала штучні, надумані ЛХА. Вимушеною реакцією українських письменників, які не поділяли принципів соцреалізму, стало активне використання ЛХА як мовного засобу іносказання [1, с. 126].

Мета нашого дослідження – здійснити аналіз конотативних властивостей літературно-художніх антропонімів (ЛХА) у романі «Тигро-

лови» Івана Багряного, розкрити символічний зміст знакових власних назв пригодницького роману.

У мовознавстві природу символічного значення слова вивчають С.Срмоленко, В.Жайворонко, В.Кононенко та ін. Лексеми із символічним значенням у літературно-художній ономастиці досліджують Л.Белей, О.Карпенко, М.Торчинський та ін.

У комплексній монографії М.М.Торчинського “Структура онімного простору української мови. Частина II: Функціонування власних назв” чи не найповніше на сьогодні розглянуто різні погляди та твердження, що стосуються розуміння символічного і концептуального значення слів і зокрема власних назв. Опираючись на уже розроблені принципи вивчення символічної семантики, М.М. Торчинський обґрунтовано стверджує, що найбільш вагоме значення мають символи у художній літературі, де письменники використовують їх як «художній засіб, що характеризується смисловою місткістю, глибиною змісту й емоційністю» [12, с. 83]. Вчений називає основні чинники, які впливають на розвиток символічного значення, це такі як тип онімної основи, характер джерела, рівень обізнаності мовців з пропріативом та його денотатом, частотність уживання власної назви, симпатія або антипатія народу до нього, фонетичний фактор, етимологія оніма, його національна належність, структурно-організаційні можливості пропріальної одиниці, традиції, звичаї, зміни світогляду, вплив політичних, історичних, економічних подій, прагнення до експресії. Погоджуючись з поглядами вчених, що вивчають символічне значення слова, М.М. Торчинський справедливо акцентує увагу на взаємозв’язку між символікою і національно-мовною картиною світу і підкреслює, що це характерно для усіх різновидів символів: «Мається на увазі, що й архетипні символи, які виражають значення, спільні для великої частини людності, і отримують властиві їм риси через подібність природи і психіки людини, все-таки орієнтовані на певну спільноту. Образ-ідея, передана символом, часто набуває яскраво вираженого національного характеру, тому у символах відбива-

ється національна специфіка мови. І навіть індивідуальні символи, характерні для художньо-творчого осмислення дійсності, звичайно зумовлені особливостями національного мовного типу, мовної особистості» [12, с. 83 – 105].

Яскраві приклади власних назв із символічним значенням наводить Л.О.Белей у монографії «Функціонально-стилістичні можливості української літературно-художньої антропонімії XIX – XX ст.» [2]. Мова йде про власні назви персонажів, які виконують символічну функцію. При цьому вчений зазначає, що символічний потенціал таких ЛХА формується поза межами художнього твору і задовго до його створення. Функціонуючи як ключові елементи національно-культурних та історичних традицій, власні назви набувають символічного значення у фольклорі, релігії... У художньому творі символічне значення власних назв поглиблюється наповнюється більш виразними конотаціями. «Такі ЛХА-символи, – констатує Л.О.Белей, – є похідними одиницями, мають сталі онімічне значення, що ґрунтуються на характеристично-експресивному потенціалі твірного, первинного ЛХА» [2, с. 88 – 91]. Основним джерелом походження ЛХА-символів є Біблія: ім'я Богоматері Марія стало символом української матері, жінки-страдниці. Наприклад, ЛХА-символ Марія у поемах Т.Г.Шевченка «Марія» та П.Тичини «Скорбна Мати», у романі У.Самчука («Марія») тощо. Аналогічних прикладів можна навести чимало. Порівняймо ім'я-символ – *Катерина, Катря* з творів Т.Шевченка, Марка Вовчка, О.Довженка, М.Старицького і Пантелеймона Куліша. *Катерина* стала символом з динамічним онімічним значенням: «дівчина-покритка» – «нешасна дівчина» – «жінка-страдниця» – «Україна» [2, с. 88 – 91].

Пригодницький роман Івана Багряного «Тигролови» став одним з найвідоміших. Тема й місце дії роману зумовлені автобіографічно: п'ять років (1932 – 1937 рр.) письменник відбував у таборах БАМЛАГУ за самостійницький український ухил у літературі і політиці. Далекий Схід – територія Уссурійської тайги, Зелений Клин – місце поселення українців-вигнанців. У творі І. Багряний описує два типи полювання – полювання людей на тигрів і людей на людей. Поцінуючи роман, Юрій Шерех відзначив, що заслуга Івана Багряного, перш за все в тому, що він «стверджує жанр українського пригодницького роману, українського усім своїм духом, усім спрямуванням, усіми ідеями, почуттями, характерами. Цим він говорить нове слово в українському літературному процесі» [Див. 5, с. 616].

Мовознавчі та літературознавчі праці про творчість І. Багряного почали з'являтися лише в останнє двадцятиліття, тобто тоді, коли в Україні зникла заборона на твори письменника.

Наукових досліджень, присвячених мові творів письменника, на жаль, поки небагато: М.Братусь «Кольористий епітет як ознака тоталі-

тарної доби (за творами І. Багряного)» (2000) [3], В.Святовец «Художня деталь і вся палітра (до вивчення роману І.Багряного «Тигролови)» (2004) [9], Н.М.Сологуб «Біблійні образи в художній творчості І.Багряного» (1993) [10], А.Г.Ярова «Дієслівна синоніміка у прозових творах Івана Багряного: автореферат на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук» (2002) [13], Н.Б.Ладиняк «Естетична функція синтаксису прози Івана Багряного: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук» (2007) [7].

Усі дослідники відзначають особливу мелодійність мови письменника, стриману, але сильну експресивність, майстерне використання народно-поетичного багатства. Ю.Лавріненко звернув увагу на красу мови письменника ще у 60-ті роки: «Іван Багряний і як людина, і як політичний діяч, і як письменник був обдарований щедро силою і талантом. Ішла ця сила з глибокого коріння його в українському житті сучасному і минулому. Він мав чудове відчуття ритму сучасності і ритму минулих віків. І тому так природно зринає в ліпших барокових своєю природою місцях його творчості якась підземна течія древнього богатирського епосу, казки, думи. І все це поєднується з доброю усмішкою людини, яка така сильна, така любляча, що при всій своїй шаленості може обійтись і без помсти за всі незчисленні образи і кривди, завдані їй своїми і чужими» [6, с. 616]

Ономастикон роману «Тигролови» охоплює великий географічний ареал і вирізняється набором різних за національною приналежністю власних назв. Конотативний і асоціативний потенціал усіх власних назв у романі потребує окремого дослідження. Ми зупинимось лише на ЛХА із символічною функцією.

Уже на перших сторінках роману «Тигролови» привертають особливу увагу найменування вождів комуністичної ідеології: *Йосип Сталін* («Й.С.»), *Фелікс Дзержинський* («Ф.Д.»). Всупереч традиціям соцреалізму, коли імена і прізвища керівників радянської влади прирівнювалися до теонімів, І. Багряний вживає такі назви винятково з пейоративною семантикою. ЛХА *Йосиф Сталін* і *Фелікс Дзержинський* письменник використовує з особливим підтекстом, для називання напівреального, напівміфічного поїзда-дракона:

«Не з китайських казок і не з пагод Тибету – він знявся десь з громохкого центру «країни чудес», вилетів з чорного пекла землі людоловів і гнав над просторами...

Шістдесят коробок-вагонів – шістдесят суглобів у дракона. Спереду вогненноока голова – велетенський двоокий циклоп – надпотужний паротяг «Й.С.» (Йосиф Сталін). Ззаду – такий же надпотужний паротяг «Ф.Д.» (Фелікс Дзержинський). На тендері прожектор – довгий вогнених хвіст. Біля кожного вагона – щетина багнетів. Наї-

жився ними дракон, мов їжак ... Ні, мов дракон! І гнався зі скреготом.

Шістдесят суглобів у дракона – то шістдесят рудих домовин, і в кожній з них повно проглинених жертв, повно живих мертвяків. Крізь загратовані діри дивилися тоскно грона мерехтливих очей, – дивились крізь темряву десь на утрачений світ, десь туди, де лишилась країна, осяяна сонцем, де лишилась Вітчизна, озвучена сміхом дитинства і юності рано одятої, де лишилася мати... родина... дружина... Мерехтіли грона очей і летіли десь у темряву чорну, у прірву. Ними натоптане черево вщерть у дракона. І тягне їх циклопічний «Й.С.», і підпихає їх демон «Ф.Д.».

В цілому ж – то є етап, то є «ешелон смерті», – етапний ешелон ОГПУ – НКВД.»

Образ поїзда-дракона автор увиразнює багатьма деталями, посилюючи експресію: жажлива машина «звивається над прірвами», входить у тунель, як «вогненноокий хробак», «зойкає несамовито» і летить, летить, летить... Цей образ-символ з назвою «Й.С.» – «Ф.Д.» – уособлення зла і смерті, він символізує нищення українського народу, агресію диктаторів проти людства.

Власні назви, що ідентифікують головних героїв роману, наповнені численними конотаціями.

Герой роману «Тигролови» Григорій Многогрішний увібрав у себе чимало рис характеру самого автора: він не скорився, не змирився з насильницьки нав'язаним йому статусом в'язня жажливої системи й залишився Людиною. Письменник свідомо творить образ нащадка першого українського каторжанина Сибіру – Дем'яна Многогрішного. Дем'ян Многогрішний (1669-1672) – був гетьманом Лівобережної України, протистояв експансії Москви, у переговорах з московськими делегатами стояв на принциповій позиції – «згода можлива лише на основі статей Богдана Хмельницького», тому московські воєводи «повинні вийти з України», бо «замість оборони завдали нам ще гіршої шкоди і знищення», «докучали бідним людям частими злочинствами, підпалами і вбивствами...» [5, с. 205 – 206]. Згодом через інтриги козацької старшини і бояр гетьмана звинуватили нібито у «державній зраді», Многогрішний був засуджений на страту, яку замінено було довічним засланням до Сибіру, де гетьман перебував у в'язниці [4, с. 113].

Через багато років шлях гетьмана повторили тисячі каторжан з України: «Прокладали нову магістраль, вимощуючи її своєю розпукою, гатили собою прірви, й баюри, й провалля... Полтавці... Чернігівці... Херсонці... Кубанці... Нашадки Многогрішного... Каторжники». Однак головний герой у романі сам формулює своє життєве кредо: «Ліпше вмирати, біжучи, ніж жити, гниючи!»

Власна назва *Многогрішний*, крім хронологічно і національно значущої, наділена ще й інформаційно-оцінною семантикою, яку письменник

розкриває методом енантіосемії (заперечує доантропоніміну семантику фабулою цілого твору) [2, с. 119]. Доантропоніміне значення ЛХА *Многогрішний* у тексті роману виступає контрастом до характеру головного героя. «Гріх» у Григорія був один — він дуже любив Україну. Опинившись у тайзі без води та харчів та пограбувавши зимові запаси бурундучка, знесилений Григорій пояснює: «...знай, — з усіх злочинів, сотворених мною за життя, — це найбільший...»

Таких «многогрішних» українців був повен Сибір: одних вивезли примусово, інших змусили поїхати «добровільно», третіх заманили нібито добре оплаченою роботою. Тому ЛХА *Многогрішний* у контексті роману поступово стає символом багатостраждальності українського народу. Узагальнений образ українців, які змушені кочувати, і увесь трагізм від наслідків таких мандрів І.Багрянний змальовує по-особливому емоційно, при цьому ключовим словом у цьому описі став онім-неологізм, утворений автором навмисне російською мовою і під рифму, – «Экспрес, который возит дрова и лес». І це не просто гумористична назва поїзда, це саркастична назва України і українців у період радянської влади: «Вагон говорив всіма діалектами його – Григорієвої мови: полтавським, херсонським, чернігівським, одеським, кубанським, харківським... І ще й хтось кричав – «Най би тя шляк трафив», – нагадуючи про далеке Поділля... Тими діалектами говорив весь цей «експрес», і то не тільки тепер, а, либонь, протягом цілої своєї історії. Основний контингент його пасажирів – Україна, ота зірвана з місця і кидана по всіх світах – поза геттю. І хоч цей експрес ходив по маршруту «Владивосток – Москва», але то била своїм мовним і пісенним фольклором та всім іншим – Україна, екстериторіальна Україна, «без стерня і без вітрил».

Переможцями на території чужих земель можна вважати тих, хто зберіг пам'ять про рідну землю, не зневірився, не став пристосуванцем. Такими мужніми, відважними побачив письменник багатьох українців на Далекому Сході. Мабуть, недаремно головні герої твору наділені прізвищами видатних запорізьких кошових: *Сірко*, *Мороз*.

Прізвища *Сірко* і *Мороз* – це назви, які набули багатой онімічної семантики у фольклорних творах і стали символами козацької доби, національними символами української історії, символами патріотизму, нескореності, волелюбності. І.Багрянний використовує ці відомі в історії України прізвища, щоб увиразнити образи власних героїв – показати силу і мужність українців в екстремальних умовах чужого краю, їхню тугу і любов до рідної землі: «Григорій сидів...слухав примовок, приговорів і ніяк не міг відпекатись від враження, що це вже з ним було десь. Та й знов, либонь, відбувається там, десь в надворсклянському лузі, а чи на Пслі... А люди – ті самі. І

не ті самі. Такі й не такі. Всім такі, лише одним не такі, – поглядом, життєвим тембром, іншою якістю. Ці – суворі і загартовані. Безжалісні стрільці, веселі і безпощадні звіролови, мускулясті диктатори в цій зеленій, первісній державі, хижі й горді завойовники цієї, ще незагнужданої стихії. Життя геть випекло з них сентиментальні риси і вайлувату ліниву млявість, насталивши їх. Вигартувавши в безперервним змаганні за своє існування»

Для ідентифікації родин І.Багрянний використовує множинні і описові варіанти: *Сірки, Морози, Сіркове плем'я, Сірків куток, Сіркова держава, Сірко з Сірченятами*. Такі форми прізвиськ автор вписує у контекст, стилізований під народну творчість: «*Морози! Сірки! Морози зустрілися з Сірками*. Гора з горою не сходиться, а два роди – два древніх і славних роди навіть в такому океані, в таких безмежних нетрищах не розминулися»

Отже, ЛХА-прізвиська головних героїв роману асоціативні і мають кілька типів стилістичної значущості. ЛХА *Сірко* і *Мороз* є хронологічно і національно значущими, ці найменування, майстерно вплетені автором у контекст, є безпосередньою вказівкою на тяглість українсько-російських національних проблем, вони також виконують символічну функцію нескореності і волелюбності українського народу.

Взагалі українські письменники часто наділяли незалежних, волелюбних персонажів іменами прославлених національних героїв. Особливо виразно цей мовностилістичний засіб використовував О.Довженко: «...Товариші, я знаю *Байду*, – сказав кандидат хімічних наук лейтенант Орлюк, – Байда – це ж командир танкового полку» [2, с. 45-46].

Одним із перших в українській літературі, за припущенням Л.О. Белея, цей мовностилістичний прийом застосував, П.Куліш у «Чорній раді»: запорожець-шибайголова Кирило має прізвисько *Тур*, мабуть, не без впливу відомого персонажа із «Слова о полку Ігоревім» [2, с. 45-46].

До засобу художнього паралелізму І.Багрянний вдається і за допомогою імен: *Гриць, Грицько, Григорій, Наталка*. ЛХА-імена *Грицько, Григорій* перегукуються з народною піснею «Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці». Письменник намагається героїв зробити в усьому схожими – однакові статурою, відважні, чесні: «Два молодих королевичі, два богатирі, два ведмеді, два Робінзони». Можливо, засобами такого антропонімійного омонімізму письменник намагався створити типовий образ українського парубка, хороброго і незалежного. ЛХА *Грицько, Григорій* у контексті роману набувають символічної конотації безтурботності, жартівливості, відваги. Для розрізнення персонажів у романі звертаються до Многогрішного *інженер*, однак апелятив «*інженер*» так і не набув функцій власної назви – прізвиська. Найчастіше для розрізнення персонажів І.Багрянний використовує офі-

ційний і неофіційний варіанти – *Григорій і Грицько*, при цьому ЛХА *Грицько* емоційно нейтральний, хоч і демінутивний.

Аналогічним способом І.Багрянний наділяє головну героїню твору іменем *Наталка*. Родинне коріння Наталки з Полтавщини, Полтавщина – це батьківщина загальновідомої *Наталки Полтавки* з п'єси І.Котляревського. Обидві героїні красиві, вірні своєму коханню. Наталка з «Тигроловів» – це ще й мужній загартований мисливець.

Очевидно, не без впливу І.Котляревського, Наталкою називає і О.Кобилянська головну героїню своєї повісті «Царівна». Ідеал О.Кобилянської – жінка освічена, інтелігентна, з високими духовними запитами і прогресивними поглядами. У Наталки Веркович з повісті «Царівна» теж любляче і ніжне серце, яке здатне на великі почуття. Вона сильна жінка, яка бореться за свою гідність і незалежність. Наталка дійсно стала царівною своєї долі. Л.О. Белей аргументує це так: «О.Кобилянська, назвавши Наталкою завзяту емансипатору-ніцшеанку, хотіла підкреслити, що Наталки-українки – це не тільки сентиментальні сільські дівчата, а й високоосвічені громадянки, «жінки європейського характеру» [1, с.18].

Так само і І.Багрянний в образі своєї Наталки оспівує зовнішню і внутрішню красу української дівчини. Це безстрашна дівчина, яка полює на тигрів, а смерті сміється прямо у вічі. Ось як вона пояснює Григорію причину таких незвичних для українців занять: «*І як же інакше?! Тут всюди однаково чигає смерть. Навіть на печі. Тож виходь перший. Бог не без милості, козак не без щастя*», — казав наш дідусь, а ми його онуки». Разом з Григорієм вона готова була навіть на «героїчну битву і смерть за тую далеку, за тую незнану, за тую омріяну Україну».

Багрянова *Наталка* – це рішуча, смілива, сильна дівчина із щирим серцем: «*І це дівчина — звіроловка, переможниця страхіть усяких!*». Вона є національно свідомою людиною, а отже, й національно гордою. «*Ось вона, козака кров! І ось вона — найвищий вияв не тільки жінки, а й квітуча — і така сувора, гартована і гонориста*». Виходячи з цього, ім'я *Наталка* можна вважати також іменем-символом.

Отже, символічні власні назви – це такі конотативні власні назви, які добре відомі серед національної спільноти. Конотації однієї власної назви є, як правило, синонімічними і виражають загальнолюдські моральні принципи, національні цінності або виступають знаками зла і жорстокості. Властивість власної назви бути символом бере свій початок ще з фольклорних традицій. ЛХА *Григорій Многогрішний, Сірко, Мороз, Грицько, Наталка* мають великий асоціативний потенціал, багату стилістичну значущість. Традиційні і знакові в українській культурі імена стали оригінальним способом ідентифікації героїчних образів тигроловів.

Таким чином, функціонально-стилістичні особливості літературно-художнього антропонімікону роману «Тигролови» засвідчують, що І.Багряний повністю протистояв традиціям соц-реалізму, пропагованого радянською владою. Це

протистояння репрезентують ЛХА із символічними конотаціями нескореності і боротьби. Художні знахідки І.Багряного є свідченням високої літературної майстерності та неперевершеного таланту митця.

Література

1. Белей Л. Нова українська літературно-художня антропонімія: проблеми теорії та історії /Ю.Лавріненко. – Ужгород: 2002. – 176 с.
2. Белей Л. Функціонально-стилістичні можливості української літературно-художньої антропонімії XIX – XX ст. / Л.О. Белей. – Ужгород, 1995. – 120 с.
3. Братусь М. Епітетні словосполучення як характеристика стану людини (за прозовими творами Івана багряного)/М.Братусь // Культура слова. – Вип. 53-54. – К., 2000. – С.99-102.
4. Енциклопедія українознавства: Словникова частина: Перевидання в Україні/ За ред. В. Кубійовича. – Львів: Наукове товариство ім. Т.Шевченка у Львові. Видавництво «Молоде життя», Львів. – 1976. – Т.8. – 403 с.
5. Крип'якевич І.П. Історія України. /І.П.Крип'якевич. – Львів: Світ, 1990. – 520 с.
6. Лавріненко Ю. Іван Багряний – політичний діяч і письменник./ Ю.Лавріненко //Українське слово. Хрестоматія української літератури і літературної критики ХХст. (у трьох книгах). – К.: Видавництво “Рось”, 1994. – Т.2. – С. 612 – 616.
7. Ладиняк Н.Б. Естетична функція синтаксису прози Івана Багряного: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук зі спеціальності 10.02.01 «Українська мова» / Ладиняк Наталія Богданівна; Інститут української мови НАН України. – Київ, 2007. – 15 с.
8. Мацько Л.І. та ін.. Стилїстика української мови: Підручник./ Л.І.Мацько, О.М.Сидоренко, О.М. Мацько. – К.: Вища школа, 2003. – 462с.
9. Святонець В. Художня деталь і вся палїтра (до вивчення роману І.Багряного “Тигролови”) / В.Святонець // Урок української. – 2004. – №3. – С.45-52.
10. Сологуб Н. М. Біблійні образи в художній творчості І. Багряного / Н. М.Сологуб // Мовознавство. – 1993. – №1. – С. 43-47.
11. Тигролови [Текст] : роман: для ст. шкїл. віку / І. П. Багряний. – упорядкув. текстїв, передм., підгот. комент., прим. та навч. матеріалїв Т.Петриченко. – К.: Нац. книжковий проєкт, 2010. – 256 с.
12. Торчинський М.М. Структура онімного простору української мови. Частина II: Функціонування власних назв. – Хмельницький: 2009. – 374с.
13. Ярова А. Дїєслївна синоніміка у прозових творах Івана Багряного / А.Ярова // Дивослово. – 2000. – №10. – С. 16 – 20.

Оксана Лавер

СИМВОЛИЧЕСКАЯ ФУНКЦИЯ ЛИТЕРАТУРНО-ХУДОЖЕСТВЕННЫХ АНТРОПОНИМОВ В РОМАНЕ ИВАНА БАГРЯНОГО «ТИГРОЛОВИ»

Аннотация. В статье рассмотрены полифункциональные литературно-художественные антропонимы выдающегося украинского писателя И. Багряного. Предметом лингвистического анализа стали литературно-художественные антропонимы романа «Тигролови».

Ключевые слова: литературно-художественная антропонимия, литературно-художественный антропоним (ЛХА), оним, стилистическая значимость, характеристическая функция.

Oksana Laver

SYMBOLIC FUNCTION OF LITERARY AND ARTISTIC ANTHROPONYMS IN IVAN BAHRYANY'S NOVEL "TIGER TRAPPERS"

Summary. The article is devoted to polyfunctional anthroponyms in the works of Ivan Bahrianyi. The topic of language analysis based on the belle-lettre personage proper names in the work of Ivan Bahrianyi «Tiger trappers».

Keywords: belle-lettre personage proper names system, belle-lettre personage proper name, onym, stylistic significance, characteristic function.

Стаття надїйшла до редакції 22.12.2014 р.

Лавер Оксана Володимирівна – кандидат філологічних наук, викладач кафедри української мови ДВНЗ «УжНУ».